

mussen var inde paa en Omtale af Lær-
lingeloven og berørte her et Punkt, som
ved Lærningelovens Behandling i Fjor vakte
nogen Diskussion, nemlig det af et Mindre-
tal i Udvalget stillede Forslag om Ned-
sættelsen af nogle Lærningekommissioner.
Naar den afdøde Indenrigsminister og
Flertallet i Udvalget modsatte sig dette,
var Grunden den, at den Sammensætning,
man fra forskellige Sider ønskede, var alt
for kompliceret; man mente, at Forholdet
kunde ordnes paa en meget mere praktisk
Maade. Jeg har talt med adskillige Mestre,
som har været meget glade ved, at det
ikke blev til noget med disse Kommissioner,
og som har udtalt, at de er meget tilfredse
med, at Arbejderne faar Lov til at afgive
Repræsentanter som Skuemestre. De finder
endda, at dette Forhold giver mere
Tryghed, og jeg har ikke hørt en eneste i
Landet udenfor Odense klage over det.
At der fra Odense fremsættes Klage her-
over, er saa meget mere beklageligt, som et
af de mest interesserede og mest virksomme
Medlemmer i Udvalget angaaende Lærninge-
loven var det ærede Medlem fra Odense;
i det Fag, som han selv tilhører, skulde
man formene at det ærede Medlem kunde
give nogen Anvisning, saa det var unød-
vendigt at gaa til Ministeren angaaende
det Forhold.

Jeg skal til Slutning fremsætte et Par
Bemærkninger overfor det ærede Medlem
Hr. Pinstrup i Anledning af hans Omtale
af Smedenes Sammenslutning. Det ærede
Medlem brugte stærke Ord og talte om
Trust, og han udtalte følgende: Jern-
handlerne og Smedene havde dannet en
Ring med en prisfordyrende Aftale, som
sikrede Jernhandlerne en god Avance, og
hvorved Smedene kunde tage til Gengæld,
omtrent hvad det skulde være, for deres
Arbejde. Jeg er ikke ukendt med den
Slags Udtalelser. Jeg har adskillige Gange
været til Møde med Landmandsforeningen,
hvor noget lignende er blevet sagt, men
derfor er det ikke sikkert, det er sandt.
Jeg har læst adskillige Numre af Land-
mands-Tidende, i hvilke der har staaet
spaltelange Artikler om det samme Emne,
og hvor det samme er blevet sagt. Men
jeg har ikke skænket det stor Opmærksom-
hed, fordi der fortælles saa meget i Pressen
og paa Møder, som ikke er sandt. Da der

imidlertid fra denne Plads af et Medlem,
som har en stor Position indenfor det danske
Landbrug, bliver fremsat saadanne Paa-
stande, føler jeg mig overfor det Fag, jeg
selv tilhører, forpligtet til at give det ærede
Medlem Oplysning om det virkelige Forhold.

Jeg skal da straks sige, at denne Ud-
talelse om disse prisfordyrende Aftaler og
om Ringdannelse er ren Fantasi. Tvært-
imod har vi Smede ret ofte haft Forhand-
linger i Gang med Jerngrosserere og Kul-
grosserere for at faa saa lave Priser frem
som muligt, vi er endda gaaet saa langt i
den Retning, at vi har haft Møder med det
Formaal at danne en Sammenslutning for
at gøre Fællesindkøb, endogsaa Fælles-
indkøb i Tyskland, for at faa Tingene saa
billigt som muligt. Vi har prøvet det i et
enkelte Tilfælde med Hensyn til Kul, men jeg
maa desværre erkende — det er jo ingen
Skam at være fattig —, at naar det gik i
Stykker, var det, fordi vi manglede Penge.
Kun en lille Brøkdæl af Smedene kunde
fremskaffe saa mange Penge, som var nød-
vendige, naar der skulde gøres et lidt større
Indkøb. Jeg synes ikke, det tyder paa, at
Smedene har tjent saa meget. Det virkelige
Forhold er, at er der noget Fag, som har
været nøjsomt, som har maattet hjælpe sig
med lidt, er det de danske Smede; det ved
enhver Landmand, det ved ogsaa det ærede
Medlem Hr. Pinstrup.

Jeg skal fremdrage nogle Tal; det ærede
Medlem Hr. Pinstrup nævnte en Del Tal,
nu skal jeg nævne de virkelige Tal. I
Februar Maaned 1914 købte jeg hos min
Jerngrosserer i København tysk Flussjern.
— det gør vel ikke noget, at jeg bruger
Fagudtryk — til 12½ Ø. pr. kg, i 1918
maatte jeg give 78 Ø. for det samme Jern,
og jeg skal tilføje, at det var en ringere
Kvalitet. I 1918—19 var Forholdet ret
ofte det, at man ikke en Gang kunde faa
det tyske Jern frem, og man maatte da
købe svensk Jern, som kostede ca. 30 pCt.
mere; jeg har givet 1 Kr. 05 Ø. pr. kg
for svensk Jern. For Kul gav vi i 1914
2 Kr., men i 1918 22 Kr. pr. hl. Nu vil jeg
gerne spørge, om det ikke er en Forhøjelse
af Materialepriser, som tvinger til at tage
noget mere for Arbejdet. I 1913—14
betalte jeg en Svend med 12 Kr. om Ugen
og fri Station, det syntes man den Gang
var ret godt — jeg regner ikke Forholdene,